

אל עידן עובדי האילים

סרוסי ושומר ראש אהבת האיל

שככה יהיה לי טוב אם אני מבינה את התופעה הזו שקוראים לה **ניסים סרוסי**. ברדיו לא שומעים אותו. במיצעד הפיזי מוגים הוא לא מדורג. אבל כל מי שנוסע במונית לירושלים יכול לשמוע אותו — ולא פעם או פעמיים. אלא במשך כל זמן הנסיעה. ג'ון סטופ.

כי סרוסי, מי שעוד לא יודע, תפס את מקומם של **אריס סאן** ו**טריפונס** בליבם של נתניהמוניות, ובמקום לשמוע כל הדרך דירלדה ירלדה אפשר עכשיו לשמוע שירים על אשלות ועל אכזבות ואהבות נכזבות.

אבל נהגימוניות זה עוד כלום. לעומת המעריצים שלו. הבן-אדם נאלץ לשכור לו שני שומר-ראש, לא פחות, ובהופעה שלו בבנייני-האומה בירושלים בשבוע ש- עבר הגנו על זמרנו חמישה-עשר שוטרים כאילו הוא היה איזה קיסניגר קטן או משהו.

אבל מה שהרג את סרוסי לגמרי לא היו המעריצים. שאימו לקרוע את עורו מעליו, אלא דווקא מעריך גברתן אחד, שזינק על הבמה ובחיקוד לב לפת את הזמר, והרביץ לו נשיקה מצלצלת.

„הוא כמעט שבר לי את הלסת“, מספר סרוסי. „מילא, אם יהיה בחור יפה — אבל הוא היה מגושם וביירין.“

אשתו של ניסים, **אתי** בת ה-20, שיבשה באולם, נאלצה להיחלץ מציפורני המעריצים הסוערות כמעט בכוח. אחת מהן, שהשתוללה במיוחד וקרעה את הי חולצה מעליה לא הסכימה להניח לה עד שאתי הבטיחה לה שתניח אותה לחדר-ההלבשה אחרי ההופעה.

לאתי, שהיא בחורה שקטה ועקרת-בית מעולה כפי שמעיד עליה בעלה שוברי הלבבות, לא נותר אלא להוביל את הי נערה אל הזמר הנערץ. אבל זה עוד היה כלום לעומת מה שקרה קצת אחר-כך. מאות מעריצים התפרצו לחדר-ההלבשה. התנפלו על סרוסי וכמעט שחנקו אותו.

וכל אחד זוכר כשחווה לה נסעה לחוץ-לארץ, השניחה מרים, העסוקה ממילא, על בתה הקטנה של חווה, **מאירה**. חווה העצובה, שתיכננה חודשים רבים מראש ערב פנוי במיוחד עבור הצגת-הגל כורה הזו, פשוט שככה בבית עם רגל תלויה באוויר.

ימים אחדים קודם הערב הגדול הי-תה לה, ולבעלה **עמירם**, שהוא טכנאי במה במיקצועו, תאונת-דרכים בעת שחזר רו מהופעה בקיבוץ ניר-עוז. מן התאור-נה, שאירעה בכביש אשדוד — תל-אביב, נלקחה חווה מייד לבית-החולים באש-קלון כשהיא נוקעת-רגל ועם שיטפידם, במצב לא-כליכך נורא, אבל גם לא-כלי-כך טוב.

איך שלא יהיה, את המישפחה ייצג בערב הגדול בכבוד הבעל עמירם, שיצא מהתאונה ללא שריטה ופגע.

מי לא היה בערבי-הבכורה של ערב שירי רחל, שהתקיים במוצאי-השבת האחרונה בתל-אביב. ראש-העיר **שלמה** („ציצץ“) להט היה, והרמטכ"ל-לשעבר **דויד אלעזר** היה, ואורנה פורת ואילי גורליצקי, ועדנה פלידל ועוד זמרים ושחקנים למיניהם בהמונים, כר-לם היו.

גם שחקני ההפקה הקודמת **דודו טופז** ו**דני גרנות** — שאף כתב שיר מיוחד עבור ההצגה החדשה היו — ורק **חווה אלברשטיין**, שחמש שנים קודם-לכן הפכה אותה ההצגה הזאת לכר-כבת, לא נראתה בשטח.

לא שחלילה יש לחווה משהו נגד ה-הצגה, להיפך. המפיקה שלה, **מרים עציוני**, שנתנה לה את הצ'אנס הרא-שון אז, היא עד עצם היום הזה לא רק האמרגנית שלה אלא גם ידידתה-בנפש,

רינה והדולפין

רינה רמון ובעלה אהדת הדבש

רוחב, כמו שאומרים, החליטו לתפוש שלושה במדינת מיין דוקא. שם הם התי-גוררו בבדידות בבית עץ פסטוראלי וירי-מנטי, ומדיי-יביומו היו שטים בסירת-המיפרש שעמדה לרשותם לאורך הנהר. באחת הפעמים הללו פגשו אפילו בדול-פין, ונוצרו ביניהם יחסים ידידותיים להפ-ליא. רינה ואנדי היו משייטים להם יום-יום בסירת-המיפרש שלהם אל הדולפין, וזה היה מקבל את פניהם בשימחה ובי-זינוקים, ואחר-כך שוחה שעות מסביב לסירה, תוך התזות-מים עליונות.

אבל גם לירח-דבש, חלומי ככל שיהיה, בא הסוף, כמו לכל דבר טוב. רינה ואנדי שבו ארצה, ממש בימים אלו. אנדי חזר מייד לעבודה, כי מה לעשות, העבודה היא חיינו — ואילו רינה התלבשה על הי דירה המפוארת שלהם, שלא הספיקו כמעט להתגורר בה — והתחילה לצבוע אותה מהמסד עד הטפחות. ואתם תראו, היא עוד תהיה לא רק אשה בישראל, אלא גם אם.

שבטים פראיים, סיפורת וחתולים

אני לא יודעת אם אתם, אבל אני נורא התגעגעתי אליה. מאז שהיא נטשה את מסכיה-הטלויזיה ואת בימת-התיאטרון, עוד לא היתה שם אחת כמוה. על-כל-פנים לדעתי, כי כל אחד יודע שיעל **אביב** היא אחת ההכי יפות בארץ. עובדה, אפי-לו בעלה, **צחי שני**, היה אומר כך.

אחרי שהייה בת חצי-שנה בלונדון עם בעלה, עורך-הדין צחי, שהפך למחזאי ולי-עוד כמה דברים, באה לחופשת-מולדת קצרצרה של שבועיים, שאותה בילתה יור-תר עם האמא והאבא שלה מאשר עם החברים ובמסיבות.

מייד אחר-כך שבה יעל ללונדון, ומשם נסעו היא וצחי לנפאל — לא פחות ולא יותר. אבל לנפאל עצמה לא הגיעו. הם התעכבו בלאוס, ושם פגשו באתרו-פולוג חוקר שבטים פראיים, ובמשך חצי שנה נוספת גרו בביקתה במעבה היער, ליד נהר, ועבדו עם האתרו-פולוג.

הנה, היום אפשר שוב לראות ברחובי-תינו את יעל היפה, ושבו לחופשה קצר-צרה, שאותה היא מבלה בדיוק כמו בפעם הקודמת, עם אבא ואמא.

באמסטרדם שבהולנד השאירה יעל את הבעל, הכותב מאמרים על לאוס עבור עיתון סיפורתי אינטלקטואלי הולנדי. אבל היא לא תשאיר אותו הרבה זמן לבד, כי מייד עם תום החופשה שלה היא מת-כוונת לשוב לאמסטרדם, לעבוד שם במיר-פאה של וטרניר ישראלי ששמו **אמנון**. אני, באופן אישי, מכירה כמה אני-שים שכבר מעכשיו מקנאים בכלבים ובי-חתולים שיעברו תחת ידיה העדינות.

שמתם ודאי לב לכך שהשבוע אנחנו עומדים בסימן ושביר-בנות-לגבולך. או עוד אחת, ששבה הביתה אחרי בילוי ירח-דבש חלומי בן ארבעה חודשים עם הבעל המשגע החדש שלה, היא העיתור-נאית **רינה רמון**.

רינה, כמו שכבר סיפרתי לכם קצת מזמן התחתנה עם **אנדי ניוורט**, מי-בעלי רשת מיסעדות הסנדוויץ'-טייט, ומייד אחרי החתונה טס הווג הטרי לארה"ב ולי-קנדה.

אחרי שחרשו את אמריקה לאורך ולי-שמתם ודאי לב לכך שהשבוע אנחנו עומדים בסימן ושביר-בנות-לגבולך.

אורי, בטכס צנוע שנערך בחצר ביי-תה שבכפר-שמריהו, הנהג ביום שלישי בשבוע שעבר, תיתן שר-הבריאות **ויקטור שם-טוב**, את בנו **שמוליק**, גם-כן בטכס צנוע, שנערך בביתו של השר בירושלים.

שמוליק בן ה-25, שנסע ללונדון אחרי המילהמה, כדי להתאורר קצת, חזר משם בימים אלה ממש, כשהוא נחוש בהחלטתו לשאת לאשה את חברתו, דיילת ארקיע **אירית זוהר**, ששהתה עימו בלונדון.

עבור הצעיר, שעדיין מחפש את דרכו, עבר כוונ להתגורר בדירה שכורה. שמוליק גם נרשם ללימודים בפקולטה לכלכלה שבאוניברסיטה העברית בירושלים, והוא ואורית החלו מחפשים עבודה, כדי שיוכלו להסתדר בחיים איכשהו. ממש זוג-צעיר למהדרין.

את סכסכת-התונה חילקו בני מישפחת שם-טוב לשניים. לשעות אחר-הצהריים התי-מנו קרובי-המישפחה, וכמובן גם שרים החבר-כנסת, ואילו משעה שבע ואילך היתה זו שעתם היפה של חבריהם הצעירים של אורית ושמוליק.

תרופה — ושמה אהבה

בימים טרופים אלה, כששמועות ולחישות-זדון מכמישות עד עפר את ענף הרפואה בארץ, טוב למצוא לפחות לרפואה **רופא** אחד, שאם הוא הפך לנושא מרכזי לשיחה בחוגי הרופאים, אין זה משום שהוא עושה מילחמות או כסף, אלא דווקא אהבה.

גם הפעם מדובר — כן, נחשתם — ברופא שהוא ראש-מחלקה. הדי"ר, שעבר כבר את גיל ה-50, הוא אחד ממנהלי-המחלקות של בית-החולים איכילוב בתל-אביב, אחד הנוודעים ביותר בתחום בו הוא עוסק, ושמו הולך לפניו לא רק כמומחה רפואי, אלא גם כגבר מקסים ואיש-ישיה מבויק. ומה שקרה לדוקטורנו בעצם ימים אלה, עוזר מעט להסיח את דעת הרופאים בישראל משערוריות נוסח פרופסור הוכמן, למשל.

יוס אחד נטש הדוקטור את מישמרתו בבית-החולים, אחרי שהוועק לטפל בחולה אנוש בגרמניה. מה שקרה לאותו חולה עדיין לא ברור, אולם מסתבר כי הדי"ר מצא במסעו זה תרופת-פלא חדשה. זו הגיעה אחריו לארץ, בדמותה של אשה **גרמנית** בת 37, ועוד גוייה רחמנא-ליצלן. ומאז אותו יום היא צמודה אליו טוב, כשהוא מסתובב בחלוקי הלכן במיסדרונות מחלקתו, כשחיוכה האוהב משמש תחליף במקום בו לא מועיל כבר איזמל-הניתוחים.

ידידיו של הרופא החדשן טוענים, כי אין ממש בשמועות הטוענות בעק-שנות שהאשה המיובאת היא סם-מרפא עבור הדי"ר עצמו. רק לשונות רעות, הם אומרים, מסוגלות ללהג רכילות מעין זו.

אז אם מישהו יכול לנדב סיבה אחרת שבגללה תזנח גרמניה לא-כליכך ציונית את ביתה ומולדתה, ותבקש לעזור לאנושות המתענה בבית-החולים איכילוב דווקא — שיקום.